

Μακριά από τηλεόραση, εφημερίδες, ίντερνετ και συζητήσεις με ανθρώπους της αγοράς, ξεκουραστήκαμε, όσο μπόρεσε ο καθένας, σε παραλίες, σε χωριά, σε πάρκα και πλατείες, από τη φθορά και το άγχος της καθημερινότητας.

Οι διακοπές μοιάζουν πια μακρινό παρελθόν, καθώς μερικές μόνο μέρες ρουτίνας ήταν αρκετές για να μας γεμίσουν ξανά άγχος και μερικές κακές ειδήσεις ήταν αρκετές για να επαναφέρουν πολλαπλάσια την αγωνία όλων μας για το μέλλον, όχι το απώτερο, αλλά, δυστυχώς, το άμεσο...

Οι αριθμοί αμείλικτοι, τα νούμερα “δε βγαίνουν” και τα μηνύματα για το αύριο ανησυχητικά... Η οικονομία μας δεν ανακάμπτει εύκολα, η ανεργία καλπάζει, οι μεταρρυθμίσεις δεν προχωρούν γρήγορα, το κράτος δεν αναμορφώνεται και οι δανειστές μας σίγουρα δεν έχουν άπειρη υπομονή...

Με τη “δαμόκλειο σπάθη” της πτώχευσης ξανά πάνω από τα κεφάλια μας, οι πιέσεις για νέα μέτρα έρχονται για άλλη μια φορά στο προσκήνιο.

Βέβαια, εδώ και 1,5 χρόνο συνηθίζουμε σιγά - σιγά στο νέο τρόπο ζωής... Έχοντας, μάλιστα, ξεπεράσει το πρώτο σοκ προετοιμαζόμαστε ψυχολογικά, συνειδητά και ασυνείδητα για τα χειρότερα... Γιατί μια του κλέφτη, δυό του κλέφτη, που λέει και η λαϊκή παροιμία, κάποια φορά μπορεί και να μην τη γλυτώσουμε...

Αν γίνει κάτι, όμως, ό,τι και να είναι αυτό θα το αντιμετωπίσουμε... Σ' αυτή τη χώρα, αν μη τι άλλο, έχουμε συνηθίσει να πέφτουμε και να σηκωνόμαστε, έχουμε εκπαιδευτεί να ελίσσόμαστε, έχουμε μάθει να επιβιώνουμε...